

132.

Dissertatio II.

Argumentum tertium: Relatio quæ resultat in Virgine ex generatione humanitatis Christi, est naturalis, nam eadem esset licet illa humanitas non foret unita Verbo; sed si est naturalis negat esse sanctificans, vix patet: Ergo non est sanctificans. Nota, quod relatio Maternitatis non resultat in Virgine ex humanitate gerita præcisus sumptus, sed ex humanitate, ut unita Verbo; indeque est intrinsece supernaturalis, cum constitutatur termino supernaturali, nimirum supposito divino: ac per consequens si ea humanitas non esset unita Verbo, non foret ea relatio, sed alia. Quod si relatio sit modus superadditus, hic erit etiam intrinsece supernaturalis cum exigat divinum suppositum. Hinc nego maiorem cum probatione.

Argumentum quartum: Si Maternitas Dei actualis est relatio essentialiter constituta Divinitate Filij Dei, & est Sanctitas, erit Sanctitas infinita, & par sanctitati divinae; sed hoc est absurdum in pura creatura: Ergo non est sanctitas. Nota, quod sicut iuxta plures Theologos offensa Dei est simpliciter infinita, quia eius gravitas includit intrinsece infinitam Dei dignitatē; attamen est infinita infinitate inferiori, ac Sanctitas, & valor meritorum Christi, ob maiorem unionem Sanctitatis Dei cum Christo. Similiter licet relatio Matris constituatur divinitate Filij Dei, & sit ideo Sanctitas infinita, tamen est in-

fini-

Sectio IV.

133.

finita infinite inferiori, ac sanctitas ipsius Dei, quia divinitas Filij, non per identitatem sed per terminationem Mariam Sanctificat, seu ut terminus relationis. Hinc concessa prima parte maioris, nego secundam.

Argumentum quintum. In triduo mortis Christi defecit relatio Maternitatis per defectum termini, qui defectus sufficit, ut tota relatio deficiat: Ergo in eo triduo non fuit Mariam Sancta, quam ante Christi mortem, nam tunc defecit Maternitas sanctificans; sed fuit tam Sancta: Ergo quia Maternitas non sanctificat. Distinguo antecedens, defecit relatio logice praedicamentaliter, concedo, nam praedicamentaliter constituitur termino, & tunc hic defecit: moraliter, nego: Etenim sicut relatio constituitur Filio tamquam termino, ita constituitur actione generativa tamquam ratione fundandi; atqui hac physice deficiente, adhuc manet moraliter Maternitas, quia actio ita se habet, ac si permaneret: Ergo similiter deficiente termino.

Argumentum sextum: Maternitas Dei est forma sanctificans essentialiter opposita peccato, & aliunde se debet tenere antecedenter ad opera Virginis tamquam significativa illorum; sed si id ita est, Maria non fuit libera ad exercenda opera precepta pro instanti virginitatem precepit, v.g. amoris Dei, quod est absurdum: Ergo non ita est. Probatur minor: Quando aliquid

an-

134:

Dissertatio II.

antecedens ad actum ita essentialiter connectitur cum actu, ut sit essentialiter oppositum carentia actus, potentia non est libera ad actum ut patet in Prædeterminato physice; atqui Maternitas est antecedens, & est essentialiter connexa cum amore præcepto, cum sit essentialiter opposita carentia amoris, nam in instanti, quo vrget præceptum carentia amoris est peccatum: Ergo Maria non fuit libera ad talem amorem.

Præmitto primo pro solutione huius gravissime difficultatis, quod Recetiores nostri in tract. de charit. supponentes gratiam esse metaphysice oppositam peccato, & habitum charitatis idem significari, vel saltem connecti cum gratia, inquirunt: An in instanti in quo vrget præceptum amoris Dei, habitus charitatis influat in illum? Et ratio dubitandi est hoc argumentum contra Maternitatem hic propositum. Alij cū P. Ovied. defendunt, non influere. Alij vero communiquer, (quos ego secutus sum in diss. de libert. sect. 7.) influere contendunt; atque hi pro instanti, in quo vrget præceptum, ponunt in voluntate duas potestates proxime elicivas actus, & concomitanter se habentes.

Altera potestas, constituitur per auxiliū extrinsecum componibile cū omissione actus peccatorum, hoc est, per omnipotentiam specialiter applicatam loco comprincipij supernaturalis; Et hanc potestatem vocant effectivam similem &

et

Sectio IV.

135:

electivam, seu determinativam actus. Altera constituitur per habitum, quæ tantum est effectiva, seu elicativa, non vero electiva, seu determinativa. Libertas igitur non claudit utramque potestatem, sed solam potestatem constitutam per auxilium extrinsecum, quæ est cum omissione coniungibilis; potestas vero constituta per habitum solū se habet concomitanter, nec signum libertatis ingreditur, sed tantum assistit voluntati in signo sufficienti, ut si per potestatem indifferentem constitutam per auxilium eligat actum, influat etiam habitus; si autem eligat omissionem, impediatur potestas per habitum constituta; quia licet per liberam omissionem nequeat impediri potestas constituens signum libertatis ad ipsam, potest tamen impediri, quælibet alia potestas non requisita, nec signum libertatis constituens, & quæ cum omissione essentialiter pugnet.

Præmitto secundo, quod similiter in tract. de Iustif. contra Theologos ponentes cum P. Vasq. gratiam metaphysice incompositibilem cū peccato, & defendantes in materia de merito, quod ut gratia significet opéra, non sufficit se habere concomitanter, aut consequenter, sed debere se habere antecedenter, militat eadem difficultas: Respondent vero facilime, quod in voluntate meritorie operante duplex est consideranda potestas; alia constituta per omnia principia immediate influxiva iu actum, quæ cons-

ti-

136.

Dissertatio II.

tituit totum signum libertatis, & est *effectiva*, *electiva*, & *determinativa*, *impeditiva* que cuiuslibet alterius potestatis oppositæ cum actus omissione.

Alia constituta per gratiam habitualem, quæ solum est potestas *dignificativa*, nullo que modo ingrediens signum libertatis, cum solum illud ingrediantur principia immediate influxiva, & determinativa actus. Inde facilis est solutio, nimurum gratiam antecedenter se habentem non posse tollere libertatem ad actum licet connectatur cum illo, & sit antecedens, quia non ingreditur libertatis signum, sed constituit aliam potestatem omnino per tale signum impeditibilem, & est in signo remoto. Atque idem respondetur de habitu, in quo quidem maior est difficultas, quia licet non sit determinativus actus, tamen est influxivus, quamvis redundanter; in gratia vero minor est vrgentia, cum non sit influxiva, sed tantum significativa.

Eadem ergo duplex potestas ponenda est in voluntante Virginis; alia *influxiva*, & *determinativa*, quæ constituit signum libertatis, & alia *dignificativa* constituta per Maternitatem, quæ tale signum non constituit, & est per illud impeditibilis, indeque non tollit libertatem. Ex quibus in forma, admissio, quod Maternitas, sicut & gratia, debeant se habere antecedenter, ut dignificant, nego minorem primi syllogismi, & dis-

Sectio IV.

137.

tinguo maiorem probationis, quando aliquid antecedens ad actum, & constituens signum libertatis &c. concedo; (ideo enim prædeterminatio non relinquit potentiam liberam, & quia iuxta eius Assertores est requisita, & quia, licet ipsi negent pertinere ad actum primum, id tamen est imperceptibile cum sit antecedenter immediate influxiva in actum, & determinativa illius, uti pondero in tract. de Scient. med.) & non constituens signum libertatis, sed potius impeditibile per illud, nego: & minorem similiter.

Vt autem videatis, quomodo Maternitas sit in signo libertatis proximo, sed in signo remoto, & sufficienti ad significanda merita Virginis, disponenda sunt hoc modo signa: In primo est scientia media sic tendens, si dedero Mariae auxilium A, B, C, &c. observabit præcepta: In secundo decernitur Maternitas: In tertio existunt auxilia ad exigentiam Maternitatis, quæ potestate proximam constituant, constitente Maternitate potestatem remotam: In quarto existit actus præceptus. En quomodo Maternitas sit in signo antecedenti, sed remoto ad actum præcep- tum, cum hic sit in quarto signo, illa in secundo, & mediet signum auxiliorum: Auxilia autem sunt in signo proximo libertatis ad actum, quæ libertas, seu potestas proxima est potestas non impediri Maternitatem, ac per consequens facient, ut Maternitas mediate influat in merita, & illa dignificet.

Ar-

Argumentum septimum: Maternitas Dei est inamissibilis, & sanctificans essentialiter opposita peccato: Ergo Maria vi illius est impotens peccandi; sed eo ipso est impotens merendi, cu libertas ad merendum, sit etiam ad peccandum: Ergo Maternitas non est sanctificans. Præmitto primo ad solutionem, quod bene potest dari libertas ad merendum, sine libertate ad peccandum ut patet in Christo Domino, qui liber fuit ad merendum, ad peccandum tamen nullam habuit libertatem: Inde si concedatur enthymema, & negetur minor cum probatione, finitum est argumentum. Verum ut melius explicemus impeccabilitatem Mariæ, & alias objections præcludamus.

Præmitto secundo, quod Maria ratione Maternitatis fuit impeccabilis in sensu cōposito ilius, ut per se patet; atque etiam in sensu diviso cōsequenti, hoc est, consequenter ac habuit Maternitatem, non potuit illam expellere in actu secundo, vel destruere per peccatum: In quo excedit Maternitas gratiam habitualem, quæ consequenter ad sui existentiam in Iusto potest ab illo per peccatum expelli. Potuit tamen Maria peccando Maternitatem impedire in sensu diviso antecedenti, hoc est, si prævisa fuisset à Deo peccans in aliqua rerum serie, nunquam illi Maternitatem contulisset; ideoque contulit prævidens Mariam omnibus auxilijs, quæ illi collatū

tus erat, consensuram; hoc enim essentialiter petit Maternitas.

Præmitto tertio, quod Maternitas actualis est essentialiter inamissibilis, nam consistit in actione generativa physice iam præterita, & cum ad præteritum in sensu cōposito præteritionis non detur potentia, inde fit, quod Maria nunquam potuerit amittere Maternitatem actualē, quia non potuit facere ut actio præterita nō præterierit, seu quod ipsa consequenter non fuerit Mater Dei; potuit tamen hoc facere in sensu diviso antecedenti iuxta iam dicta. Deinde Maternitas radicalis est inamissibilis intrinsece ex natura rei, & etiam essentialiter, licet restricte per peccatum, ratione connexionis essentialis cum scientia media de efficacia omnium auxiliorum, & decreto eorum collativo, quam connexio nem non habet gratia in confirmatis in illa. Nunc concessio antecedenti in sensu tertij præmissi, distinguo consequens, est impotens peccandi in sensu cōposito, & diviso consequenti, concedo, in sensu diviso antecedenti, nego.

Argumentum octavum: Maternitas est forma sanctificans simpliciter infinita, & inconjungibilis cu omni peccato adhuc de potentia Dei absoluta: Ergo Maternitas habet infinitas vires resistendi conjunctioni cum peccato; sed hoc repugnat creaturæ, cum sit identificare secum prædicatum infinitum: Ergo. Probatur prima

140.

Dissertatio II.

consequentia: Quidquid superat vires infinitas Dei, habet vires infinitas; sed Maternitas superat vires infinitas Dei; nam vires Dei nequeunt illam conjungere cum peccato: Ergo habet &c. Rerumque: Ergo quodvis extremum, cum sit essentialiter oppositum suo contradictorio, habet vires infinitas resistendi conjunctioni sui cum illo, etiam superat vires infinitas Dei in ordine ad talem conjunctionem. Atque idem dices de quodvis contrario essentialiter opposito, ut sunt amor, & odium, assensus, & dissensus in plurimum sententia.

Primitto igitur ad solutionem primo, quod huc propositio. *Maternitas superat vires infinitas Dei in ordine ad sui conjunctionem cum peccato, supponit falso*, nam cum sit comparativa supponit Deum habere vires ad conjungendam Maternitatem cum peccato, quod falso est, cum hoc sit chymera, ad quam Deus ponendam vires absolute non habet. Secundo, quod licet Maternitas non esset infinita adhuc posset dici, habere infinitas vires negativas resistendi conjunctioni sui cum peccato, quatenus nulla est potestas adhuc infinita, nimirum Dei, ad faciendam talem conjunctionem; in quo nullum est inconveniens, cum nullum sit in eo, quod Deus non habeat vim ad impossibile, nec ad conjungenda duo contradictoria.

Hinc in forma, vel concedo primam consequen-

Sectio IV.

141.

quentia, quia Maternitas est Sanctitas infinita; vel consequens distinguo infinitas vires negativas, concedo, positivas, omitto; & nego minorē, cuius probatio non virget, quia quod creatura identificet secum prædicatum infinitum infinitate in ordine præscise ad munus resistendi suo essentialiter opposito, nulla est reprehiantia. Ad probationem consequentia, nego suppositum maioris, & minoris propter dicta in primo præmisso.

Argumentum nonum. Maternitas essentialiter opponitur omni peccato: Ergo etiam peccato habituali; sed non opponitur peccato habituali: Ergo non opponitur omni peccato. Consequentia est bona ab opposito consequentis, probatur minor: Si opponeretur peccato habituali, opponeretur contradictione, nam peccatum habituale consistit in peccato præterito, & carensia cuiusvis condonationis, ac proinde, & Maternitatis, quæ est aliqua condonatio, cum sit Sanctificans, & opponitur contradictione sua carensia; atque non opponitur contradictione: Ergo non opponitur. Probatur minor: ex duobus contradictionibus deficiente uno debet existere aliud, quia nequeunt simul deficere, sicut nec simul existentes atque deficiente Maternitate non debet existere peccatum habituale, quia ante Virginis creationem neque extitit Maternitas, neque habituale peccatum: Ergo non &c.

Primitto primo ad solutionem, quod illud prin-

principium *vnum vni* opponitur, seu *vnius rei vnu*
tantum datur contradictorium, quod aliqui tribunt
Aristoteli, & in quo argumentum fundatur, est
vniuersaliter falsum, nam *totum resultans essen-*
tialiter ex pluribus partibus, v.g. Leo ex mate-
ria, forma, & *vniione*, est *vnum*, & tamen habet
plura contradictoria; nam formaliter deficit po-
sita prascise carentia vnionis, licet maneat ma-
teria, & licet divinitus conservaretur forma; &
deficit formaliter per carentiam formæ, vel ma-
teria licet *vtravis permaneat*. Similiter pecca-
tum habituale est vnum, & habet *plura contra-*
datoria, *nimirum & non fuisse commissum*, &
condonationem per gratiam habitualem metaphy-
sice oppositam, & *condonationem extrinsecam*,
& *condonationem per visionem beatificam*, vel
vniōem hypostaticam, vel *Maternitatem*, quæ
opponuntur contradictorie carentiæ omnis co-
donationis, per quam *habituale constituitur*.

Præmitto secundo, quod illud axioma, defi-
ciente uno contradictorio, debet existere aliud, solum
verum est in sensu particulari, quatenus deficien-
te uno contradictorio, debet existere aliquod
aliud contradictorium illius: non autem in sensu
universali, quatenus *debeat existere omne aliud*
contradictorium; nam accidere potest; quod ali-
qua entitas, cui *opponitur duplex contradic-*
torium, *deficiat per positionem vnius*, & *non per*
positionem alterius; v.g. *Gratia metaphysice*

opposita peccato habet duplex cōtradictorium,
nimirum & puram carentiam sui, & *peccatum*
habituale; ipsa autem ante creationem mundi
defecit, non per positionem peccati habitualis,
quod tunc nullum erat, sed per positionem suæ
puræ carentiæ: similiter *Maternitas*.

Inde hoc axioma, *quoties deficit vnum contras*
ditorium, datur aliud, non se habet sicut hoc, *duo*
contradicторia non possunt simul existere; hoc enim se-
cundum est vniuersaliter verum, quia cum semper
sint incompossibilia, nunquam possunt exis-
tere simul; at vero primum, quod est illud *non*
possunt simul deficere, non est vniuersaliter verum,
propter nuper dicta. Hinc in forma, nego mi-
norem subsumptam, & etiam probationis, ad
cuius probationem distinguo maiorem, debet
existere omne aliud, nego; aliquod aliud, con-
cedo; & probationem inclusam cum paritate ne-
go, quia duo contradictoria possunt aliquando
simul deficere, ut patet in gratia, & peccato ha-
bituali ante mundi creationem; at vero nunquā
simul existere possunt.

Argumentum decimum. Quando Archan-
gelus Gabriel salutavit Mariam per illa verba
Ave gratia plena, illi revelavit tamquam Dei
Nuntius, ipsam esse in gratia, quæ gratia per nos
est Maternitas; atque illa gratia in eo instanti
potuit conjungi cum peccato. Ergo *Maternitas*
potuit cum peccato conjungi. Probatur minor:

Dissertatio II.

144.

B. Virgo potuit disentire illi revelationi sufficienter propositæ, ac proinde dissensu peccaminoso: Ergo potuit conjungi gratia, seu Maternitas cum peccato. Probatur consequentia: ille dissensus conjungeretur cum revelatione, nam conjungeretur cum potestate assentiendi revelationi, & talis potestas cum revelatione conjungitur; atqui revelatio connegetur cum gratia, seu Maternitate, nam est essentialiter vera, ac proinde cum objecto revelato connexa: Ergo ille dissensus conjungeretur cum gratia, quia coniunctum cum aliquo essentialiter inseparabili ab alio conjungitur necessario cum illo alio.

Vlterius ptimo: Beata Virgo in instanti salutationis Angelicæ habuit obligationem eliciendi assensum supernaturalem circa existentiam sui in gratia Maternitatis: Ergo potuit conjungere dissensum peccaminosum cum obligatione ad assensum supernaturalem verum; sed ea obligatio claudit, vel saltem supponit revelationem veram connexam cum gratia: Ergo potuit conjungere dissensum peccaminosum cum gratia maternitatis. Secundo, Maria potuit cōjungere dissensum cum absoluta credibilitate illius revelationis, essentialiter connexa cum Maternitate: Ergo & potuit conjungere cum ipsa Maternitate. Probatur antecedens: Maria potuit conjungere dissensum peccaminosum cum iudicio regulante imperium assensus; sed tale iudicio

Sectio IV.

145:

cium est judicium de absoluta credibilitate revelationis: Ergo Maria potuit &c. Præmitto primo ad solutionem, quod revelatio de existentia gratiæ Maternitatis facta fuit Beatæ Virgini dependenter à libera positione assensus illius, seu consequenter ad scientiam de tali assensu; alioqui in Virgine non daretur potestas ad assensum, vel dissensum: Inde talis revelatio fuit impedibilis à Virgine per dissensum, quem si poneret, inferret, non extitisse veram revelationem, sed solum existimatam. Admodum quo decretum vnicæ collativum auxiliij & connexum cum consensu, quia concipitur à Deo dependentur à libera positione consensus est impedibile à voluntate per dissensum, quem si poneret, inferret auxilium non suisse collatum per tale decretum, sed per aliud ad consensum, & dissensum indiferens.

Præmitto secundo, quod ad assensum fideli duplex concurrit potestas proxima: *Alia requisita ex parte voluntatis*, & hæc constituitur non per iudicium de existentia vero revelationis, sed per hoc dictamen prudentiæ honestum est credere *revelationi hic, & nunc*, quod dictamen, seu iudicium non contrariatur cum vera revelatione, & reddit voluntatem proxime potentem ad imperium assensus, vel dissensus; *alia requisita ex parte intellectus*, atque hæc quando est proxima assentiendi, constituitur per imperium assensus;

I

quando

Dissertatio II.

146. quando autem dissentendi per imperium dissentius: inde fit quod quando datur dissensus, non datur potestas proxima assentiendi, cum deficiat imperium assensus, sed solum remota.

Similiter, quando datur dissensus revelationis. non datur obligatio proxima ad assensum, quia deficit imperium assensus, per quod illa constituitur; datur tamē obligatio remota, quia voluntas tenetur assensum imperare, quo imperato, non impediens veram revelationem. Ex his in forma nego minorem, ad cuius probationem distinguo antecedens, potuit dissentire revelationi, revelationem veram impediendo, concedo, non impediendo, nego, & consequentiam. Ad probationem consequentiae distinguo maiorem, dissensus coniungeretur cum revelatione existimata: concedo, vera, nego, quia potius illam impediens: & distinguo probationem inclusam, coniungeretur cum potestate remota assentiendi, concedo, proxima subdistinguendo, requisita ex parte voluntatis, concedo, ex parte intellectus, nego; quia ex defectu intellectus, non daretur talis potestas proxima intellectus: Et minorem, revelatio vera connectitur, &c. Concedo, revelatio existimata, nego.

Ad id, quod primo additur, distinguo consequens, potuit coniungere dissensum cum obligatione remota ad assensum, concedo, proxima, nego suppositum, quod in casu dissensus dare-

tut

Sectio IV.

147. tur talis obligatio proxima, propter dicta: Et minorem, ea obligatio proxima claudit revelationem veram, concedo, ea obligatio remota, subdistinguendo, revelationem veram impedibilem perdissentem, concedo, inimpedibilem, nego. Ad id, quod secundo additur, nego antecedens, quia si poneret dissensum impediens non solum veram revelationem, sed etiam absolutam credibilitatem, seu moralem certitudinem illius, & inferret credibilitatem tantum respectivam, & revelationem existimatam: & nego minorem probationis, quia iudicium regulans solum est dictum praemisso secundo, quod cum absoluta credibilitate non connectitur.

Sed contra. Beata Virgo potuit dissentire huic revelationi, quam Gabriel proposuit: ergo potuit coniungere dissensum cum hac revelatione; sed hac revellatio fuit vera revelatione existentia gratiae Maternitatis: ergo potuit coniungere dissensum cum gratia Maternitatis. Quod si dicas, non potuisse dissentire huic revelationi. Conta: Si Virgo non potuit dissentire huic revelationi, fuit antecedenter impotens ad dissensum; Sed si fuit antecedenter impotens ad dissensum non fuit libera: ergo non fuit libera.

Præmitto primo ad solutionem, quod ut vero in sensu dicatur, Virginem potuisse dissentire huic revelationi, non requiritur, quod potuerit dissentire huic physice sumptu, sed iusti-

J 2

cit,

148.

Dissertatio II.

cit, quod dissentire potuerit *huic moraliter acceptæ*, id est, revelationi existimatae, quæ moraliter est vera, quatenus in ordine ad obligandum ita se habet, ac si vera esset, cum sit sufficienter proposita. Secundo, quod existente vera revelatione fuit Maria antecedenter conditionate impotens ad dissensum, quatenus hæc conditionalis est antecedenter necessaria, si existat vera revelatio de assensu, erit assensus: Sic enim etiam homo prædefinitus ad consensum est antecedenter impotens conditionate ad dissensum, nam entecedenter est necessaria hæc conditionalis, si existat prædefinitio ad consensum erit consensus.

At vero non fuit impotens antecedenter absolute ad dissensum, sed solum consequenter absolute, nam impotentia absoluta, quam habuit ad dissensum descendit ex existentia revelationis veræ, quæ existentia fuit consequens ad prævisionem assensus, ac proinde impedibilis à Virgine; unde hæc fuit libera. Hinc ad formam, distinguo antecedens, potuit dissentire huic revelationi physice *huic*, nego, *moraliter huic*, concedo. Ad instantiam distinguo maiorem, fuit antecedenter conditionate impotens, concedo, antecedenter absolute, nego: & minorē, Si fuit antecedenter impotens conditionate, non fuit libera, nego, alias, neque homo prædefinitus maneneret liber: Si fuit antecedenter absolute impotens, concedo propositionē, & nego suppositū.

SEC-

Sectio V.

149.

SECTIO QUINTA.

An Maternitas Dei corpus etiam Virginis Sanctificatur?

Inquirit questio, an sicut ea qualitas supernaturalis spiritualis physice Mariæ inherens, & productiva vnionis hypostaticæ, qua parte spiritualis est, sanctificavit vere, & proprie anima Virginis iuxta proxime dicta: Ita illa alia qualitas supernaturalis corporea, & vnionis hypostaticæ, qua corporeæ est productiva proprie, & vere corpus Mariæ Sanctificaverit? Ita vero dicatur, & sit Sanctum. Quod etiam inquiritur de relatione, quæ resultat ex toto Mariæ supposito, ut fundamento, & termino, nimirum Xpto. Pro resolutione igitur.

Præmitto primo, quod licet corpus simplificiter, & absolute sit capax veræ Sanctitatis, nam iuxta eximum D. tom. 1. in 3. p. disp. 18. sol. 1. & plures ex Nostrisibus, Corpus Xpti sanctificatum fuit per vniōem ad Verbum: attamen non est capax omnis effectus Sanctitatis, nam est incapax gloriae essentialis consistentis in visione beatifica, atque item propriæ amicitiae, & adoptivæ, filiationis. Vnde solum iuxta suam capacitatem, & non aliter, sanctificabitur: Si nimirū vi aliquius formæ supernaturalis physice inharentis, & sanctificantis reddatur mundū à peccato, dignum